

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. Specialiora argumenta præcisiones obiectivas inter essentiam & attributa confirmant.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

42 Controu.I. de Dei Essentia, &c.

dicatum, apprehendatur; vel, si hæc falsa sit, falsa etiam erit prima, Vtrumvis autem non nisi hereticè asseretur.

11 Tandem respondet Ouedo. Prædicata de subiectis formaliter sumptis verificari solum debere, non solum, ut cognitis ex parte obiecti, sed etiam formaliter ex parte actus; hæc autem formalitate actus non esse idem Paternitatem, seu Patrem, ac Naturam. Sed contra Primò, quia prædicata realia, & vera (cuiusmodi sunt memorata) non conveniunt subiectis formaliter, ut cognitis, sed secundum se obiectivè sumptis: alioqui cessante cognitione illis non competere: quod falsum, & proprium entium rationis est: imò verò, ideo verè affirmantur, vel falso, quia rebus in se, atque independentè à nostris cognitionibus competunt, vel non competunt; licet in re non eis competant, ut in statu cognitionum, & præcisionum obiectivè sunt: ergo, si ex parte obiecti idem subiectum, & obiectum formale vtriusque propositionis est, nil refert ad verificationem, vel falsificationem nostrorum conceptuum formalium, vocumve diversitas, Denique, si idem omnino subiectum, & obiectum vtriusque conceptibus, & vocibus cognoscitur, & significatur, æque formaliter per quemvis eorum conceptum, & quamvis eorum vocum concipitur, & significatur, vel Paternitas, vel Pater vel Natura, nullumque eorum formalius, per unam, quam per aliam. Ex quibus omnibus constat sine obiectivis præcisionibus Veritates Catholicas mysterij Trinitatis intelligi, explicari, asserique non posse. Indeque etiam inter Essentiam, & Attributa deberi consequentia causa, præcisiones obiectivas concedi.

CERTAMEN III.

Specialiora argumenta præcisiones obiectivas inter Essentiam, & Attributa confirmant.

1 Sed, licet iuxta nostri Ariagæ memoratam sententiam, ex præcisionibus obiectivis personalium Trinitatis à communibus legitime hæc (ut inferuntur quidem) non inferrentur, sed ex virtuali eorum distinctione: in ipsis communibus facile probantur. Primò autem Sanctus Thomas in hac fuisse sententia nemini dubium est. Tum, quia Attributa Dei Essentia concedit, quæ sine hac præcisione stare non possunt: Tum, quia id expressè docet in l. d. 2. qu. 1. art. 3. corp. & §. quantum ad primum, & §. quantum vero ad quartum, ubi post multa ad rem hanc consentanea, ait, Essentia, & Attributorum nomina Synonyma non esse, ac pluralitatem rationum, quæ eis significantur non esse tantum ex parte intellectus, sed etiam ex parte ipsius Dei. Ne autem quis intelligat dici ex parte Dei, in ordine ad diversa connotata sumpti, prævenit art. 2. (dicens) Quidam dicunt quod ista Attributa non differunt, nisi penes connotata in creaturis, quod non potest esse, &c. Tandem expressit sententiam & doctrinam 1. par. qu. 54. art. 14. quare nemo ex Thomistis, siue præcis, siue imprecis, hac de re circa S. Thomæ mentem dubitavit; sed ab hac sententia expressè stare vno ore fatentur.

2 Neque Sanctorum Patrum sententia ea de re est obscurior. Et primò quidem Basil. 1. contra Eunom. vers. med. col. 11. de Attributorum & Substantia divina nominibus, synonyma esse, sicut nuper S. Thom. negavit, ut recitabamus d. 2. qu. 2. certam. 3. n. 2. fine. Si autem idem, ex parte obiecti etiam, significarent voces, & conceptus, pro quibus substituant, & idem obiectivè representarent, synonyma voces essent, ut patet. Nec refert non esse synonyma, quæ licet idem ex parte obiecti, & significari, diversimodè tamen conceptum significant: quia synonymia nominum ex significati, ad quod exprimendum posita pro conceptibus internis sunt, identitate obiectiva adæquate desumuntur; alioqui si conceptus identitas etiam requireretur, nulla essent synonyma, cum nihil sit, quod diversimodè concipi à nobis nequeat; imò synonymia om-

nes voces, & conceptus diversi esse debent, ut synonymiam habeant. Sed nec magis præstat, quod debeat idem concipi, & significari in ordine ad idem connotatum extrinsecum, non ad diversa. Tum quia, ut nomina ex connotatis diversis synonyma non sint, eis ipsis ea connotata, indirectè saltem, debent significari, nec satis est, aliis additis vocibus idem obiectum, seu significatum ad diversa comparari, ut patet in his: *hic gladius est meus: hic ensis emptus est ex Ioanne*. In quibus diversitas comparationum ad diversa connotata per alias voces explicata, non tollit nominibus *Gladius*, & *Ensis* synonymiam. Tum, quia plura sunt divina nomina, quæ sunt divina, & sine vilo respectu ad extrinsecum significant, ut nomen *Essentia*, & quod idem est Existencia, Voluntas, Intellectus, Infinitas, Scientia, Amor, Simplicitas, Bonitas: ergo hæc, nec significantur, nec concipiuntur in ordine ad connotata diversa, ac proinde synonyma erunt, contra Basilium, qui id de horum plerisque nominatim negavit.

3 Secundò Nyssen. lib. ad Ablau. *Quod non tres Dii*, recitatus num. 2. citato, post multa ad rem hanc perspicua, aiebat nullo ex nominis Dei nominibus, & prædicatis communibus à se enumeratis, quorum vnumquodque diuinum aliquid peculiare significat, Naturam Dei denotari. Et lib. postea, de Trinitate, ad Eustach. ibidem recitatus, aiebat, nondum post tot divina nomina orationem naturæ Dei indicem, seu significativam esse ex cogitant. Cui consonabat ibidem recitatus Damascen. ex 1. de Fide cap. 4. asserens ea nomina non infinnare Dei naturam: Atque si quodvis Dei nomen totam entitatem Dei, ac non præcisi- lam ex parte obiecti significaret, necessariò significaret Naturam: ergo formalitates, seu prædicata divina præcisi- la ex parte obiecti, ex horum Patrum mente significant. Huc facit etiam Cyril. 11. Thesau. ibidem recitatus, asserens hæc omnia non significare Naturam. Accedit Nyssen. citato loco de Trinitate, ad Eustach. non solum aien, non significare Dei naturam, sed significare aliquid, quod circa illam sit: quo etiam pacto, citato loco scriptis Damascenus, innumericque alij Patres citati, n. illo 2. T. anturundemque significavit citato loco Cyril. addens: ea nomina solum significare aliquid eorum, quæ in substantia Dei insunt. Quibus verbis significata nominum Dei, ut Naturæ & Substantia diuinæ accidentia, seu proprietates metaphysicas à nobis concipi, & cogitari fatentur. Imò expressit Cyril. ibidem post libri medium dicens. *Non omnia, quæ in Deo sunt, & de Deo dicuntur substantiam significant. Reliquum est igitur ut rationum, modo- que dicendi accidentia esse dicamus: quoniam modo accidentium ea intelligimus: quod abique mentali obiectiva eorum ab Essentia præcisione fieri, intelligi non potest.*

4 Quartò Nyssen. citato loco ex lib. postea, de Trinitate, ad Eustachium aliud, & aliud esse Essentiam Dei, & vnumquodque ex significatis diuinorum nominum concludere: quia, quorum ratio, definitioque diversa est, ut significatis diuinorum nominum euenire ait, eorum quoque Natura, seu Essentia, debet esse diversa: quomodo autem aliud, & aliud significata eorum nominum erunt, si idem ipsum, impræcandibile adhuc per mentem, significant: sed Basil. 1. contra Eunom. med. circiter, mentalem Attributorum Dei diuisionem, quam fieri præmisserat, sic explicat: *Incorruptibilem, ac ingenitum Deum dicimus diverso mentis obiectu*. Obiectus autem mentis, non eius representationem, sed representatum, quod menti obicitur bene, imò mediocriter etiam latinis, significat. Quemadmodum, & prospectus, non oculorum prospectantiam, seu visionem significat, sed quod oculis proponitur prospectandum, sic quod Hispanè dicimus. *O que vistas tenemos desde aqui!* Latine verendum est. *O que hinc prospectus!* (non autem oculos, seu prospectantias,) habemus! Sanè adeo præcisionem obiectivam ex parte obiecti, & significati per conceptus, & nomina diuinorum Attributorum certam, omnibusque tam Patribus, quam Philosophis notam æstimavit Basilus, ut oppositum ritu, quam argumentis relegandum iudicauerit loco citato vers. med. *Quis pacto* (aiebat ille.) *Non irridendus, si Providentiam rursus Substantiam, eodem modo Præscientiam, & omnem item operationem Substantiam putet.* Dei autem operatio, & substantia non modus

modus noster cognoscendi est, ut patet, sed quod in Deo est.

5 Sexto item ex Patrum ferè omnium autoritate, sic argumentor. Omnes Patres (vltia recitatos etiam) inter Essentiam, & Attributa distinctionem rationis, quæ verè sit talis, & quæ verè attributa per rationem ab Essentia distincta dicantur, sunt interpretandi: atqui distinctio rationis, verè talis, Attributorum ab Essentia sine eorum ab Essentia, & è contra, obiectiua præfatione esse non potest: ergo Patres vno ore præfationes obiectiua Essentia ab Attributis, & è contra, horum ab illa fatentur. Minor probatur: quia, quod distinguitur verè ab alio, necessariò non est illud, aut formaliter, aut consequenter: sed nequeunt Attributa verè non esse per rationem Essentia, nisi per rationem, & cognitionem Essentia non appareant, nec cognoscantur Attributa, neque è contra: quod ipsum est præfationis obiectiue per rationem, Essentia ab Attributis, & è contra: ergo nequeunt verè hæc per rationem distinguantur sine præfatione obiectiua. Dices verè dici, distinguantur per rationem idem obiectum ex parte etiam obiecti idem, ex eo, quod distinctis cognitionibus attingatur: prout cognitum enim hac cognitione à seipso, prout alia cognitum, diuersum, ac non idem est. Contra: ergo ex eo, quod Deus, vel nos, vnius obiecti diuersas cognitiones in se, vel in alio, atque in alio per diuersa media habeamus, imò & in se, vel per idem medium ex nobis diuis per illud ipsum, illiusmet habeamus, verè illud ipsum obiectum dicitur per rationem distinctum. Nam, prout cognitum per vnam cognitionem, non est cognitum per aliam.

6 Contra Secundò: quia, licet cognitiones, à quibus idem obiectum tangitur, & tanquam à formis denominatur, diuersæ sint, at inde, neque ipsum distinctum verè dici, adhuc per rationem potest. Nam distinctio vera, in quovis genere distinctionis, pluralitatem dicit extremorum, inter quæ est, & de quibus dicitur: hic autem non cognitionem, sed obiectum, seu Attributorum, & Essentia distinctio per rationem dicitur: ergo, ut verè dicatur, & sit, satis non est cognitionem de eodem prorsus obiecto diuersas, sed obiectorum pluralitas, & diuersitas requiritur. Contra Tertio: quia, quodvis subiectum, prout affectum vna forma, non est idem atque, ut affectum alia forma, siue intrinseca, siue extrinseca: & tamen diuersitas, & distinctio formarum satis non est, ut verè dicatur à seipso distinctum, ut patet exemplis mille. Quarto, si id satis foret, ut verè aliquid distinctum esset, ac diceretur, nulla esset in propositionibus contradictio. Nam idem subiectum, prout informatum albedine, distinguatur verè dici potest à seipso, prout sine illa, siue cum negatione albedinis: cum nihil magis diuersum, & oppositum albedini, quam eius negatio: ac proinde, verè dici potest Petrus est albus, Petrus non est, albus simul. Quintò: ad unitatem veram rationis satis non est plura obiecta concipi, vnicò conceptu formali, sed ea ex parte obiecti adunata, siue, ut vnum concipi: alioqui cognitionis pluribus, etiam, ut pluribus dissimilibus, fieret vniuersale metaphysicum: ergo, ut sine verè prædicata vnius Dei diuina per rationem plura, & distincta, diuersis cognitionibus, idem ex parte obiecti concipi satis non erit: sed necessariò plura ex parte obiecti debent concipi, & apparere: quod absque obiectiuis præfationibus fieri nequit: ergo dicendum est plura nos ex parte obiecti concipere cum Essentia Dei, & cum eius Attributa concipimus: quorum neutrum integer Deus conceptus sit (cum plures diuini veri non sint, sed impossibiles: ea vero prædicata vera, & realia sint) sed prædicata diuina, quæ Deum integrum metaphysicè, & per rationem component nostram, quod erat probandum.

7 Septimò arguo: Deus lumine naturali, atque ex naturalibus, absque Fidei lumine euidenter demonstratur, & cognoscitur per omnes Theologos, & tamen eisdem contentantibus non cognoscitur (imò neque ex eis solis principiis cognosci potest) Trinus in Personis: ergo Essentia Dei cognoscitur ignoro eius Attributo Trini in Personis: quod est aperte per rationem ex parte obiecti illam præfationem cognosci. Respondet Hurtado, attingi aquè immediatè, & primò Trinum in Personis, quia Deitas, & Trinitas idem reipia sunt: at non diiudicari an Trinus sit, quia id media non ostendunt, neque arguunt. Sed contra. Impossibile est idem omnino, etiam ex parte obiecti, obiectum eisdem mediis, & discursu ostendi, & argui euidenter, & clarè, quin eodem discursu, & mediis eadem claritate ostendatur, & arguatur. In hoc enim est euidenter, & euidentior contradictio, quam hic author conatur inferre in præfationibus vnius formalitatis rei physice eiusdem ab alia, eidem rei identificata: atqui Deitas, & Trinitas idem omnino obiectum, etiam ex parte obiecti est: ergo impossibile est Deitatem ostendi, & argui euidenter, & clarè ex naturalibus mediis, quin ex eodem discursu, & ex mediis eisdem arguatur, & ostendatur euidenter, & clarè Trinitas. Vel contra, si ita non arguitur Trinitas, obiectum idem ex parte obiecti non est, ut contendimus. Denique omitto quod distinctio hæc non est rationis distinctio verè (ut Patres, & Theologi aiunt,) si distinctio diuinorum est, sed verè realis cognitionum pluralitas, quæ sola est realis, & realiter est. Sed ad præcipuum argumentum respondet Quieto, Secundò: Per cognitionem illatam ex mediis naturalibus de existentia Dei, Deum Trinum cognosci, non quidem per conceptum respondentem huic propositioni: *Deus est Trinus*, sed per consuetudinem alium huic respondentem: *Deus est vnus*: ex vi cuius ab alio non Trino Chimerico non discernitur Deus, sicut per primum: atque hanc diuersitatem non esse formaliter, & directè in obiecto primario cogniti, sed in cognitionibus, & obiectiue in mediis: quia idem obiectum per diuersa connotata, in vtrâque propositione cognoscitur. Inuoluit solutio effugia omnia, nempe tria non præficientium. Per diuersitatem cognitionum, diuersitatem mediorum, & connotatorum diuersitatem singularum refellitur.

8 Et primò, diuersitatem connotatorum, quæ in re præfenti non est, sed mediorum, seu motiuorum solum ad assensum Dei, ut Trini per reuelationis medium vnicum, ex quo format Christianus conceptum, & iudicium huic propositioni respondens: *Deus est Trinus*: quod connotatum Trinitatis non est: & Dei vnus per media naturalia, ex quorum tantum cognitione in præmissis deducitur, ac formatur iudicium his vocibus respondens: *Deus est vnus, vel Deus est*: In qua cognitione non cognoscitur Deus relatè ad creaturas, licet in præmissis ita fuerit cognitum, sed Dei entitas, & Essentia singularis. Insuper Philosophus Ethnicus ex mediis naturalibus cognoscens Deum vnum, seu Deum esse, non idè ignorat absolute esse Trinum, quia hoc non cognoscit ex reuelatione, siue quia reuelationem ignorat: id enim solum potest efficere, ut ex reuelatione ignoret: ergo, si aliunde per possibile, vel impossibile, sciret, absolute sciret Deum esse Trinum sine reuelatione (ut præfidentes aiunt cognosci cum ex naturalibus cognoscitur Deus vnus) nihilque de nò scit, cum reuelatio de Deo Trino accedit. Ac proinde ex naturalibus cognoscitur Deus Trinus absolute contra Patres, & Theologos omnes: vel datur inter hæc præfatio obiectiua, ut contendimus. Et sanè mediorum, ad quàm confugiunt, diuersitas, quibus iudicium internum, & cognitio habetur, quæ vocali huic propositioni respondet. *Deus est vnus*, ab eis, quibus hæc habetur: *Deus est Trinus*. Extra chorum ad rem præsentem adducitur. Loquendo enim de conceptibus formalibus, ac non obiectiuis diuersis, ut hi necessariò loquuntur, non contendimus eos diuersos non esse, per quacumque media habeantur, sed solum eorum primo, vel non attingi Deum Trinum ex mediis, quibus euidenter attingitur Deus vnus, qui idem realiter Trinus est, ac proinde in diuinis dari præfationes obiectiua, vel attingi, & cognosci Trinum etiam ex mediis solum naturalibus, & omni prorsus reuelatione seclusa: quod est, ut diximus, absurdum, & contra omnium Patrum, & Theologorum sensum, atque contra Philosophorum sapientissimorum constantem, de Deo Trino ignorantia (eorum etiam, qui ex naturalibus Deum vnum censentur demonstrasse) manifestam experientiam.

9 Atque inde etiam primò illud de diuersitate cognitionum effugium obduratò obturatur. Etenim quid sit claritas illa, & modus expressior cognoscendi, & proponendi, ut vnum eundem Deum Trinum reipia, & identicè Vnum per conceptum, & iudicium internum his vocibus respondens: *Deus est vnus*, quibus vnus externè explicatur.

ORTEGA
In a part
D Via

explicatur, Trinus autem non item, sed confusus, quam per aliud: *Deus est Trinus*, reale aliquid in primo iudicio est: vel ergo reale modo, & expressione attingitur, & iudicatur Deus Trinus, vel secus. Si iudicatur, Philosophus absque reuelatione, eadem claritate, & modo expressionis ex eisdemque mediis naturalibus, quibus euidenter cognoscitur demonstratur, & iudicatur in conclusione Deum unum, cognoscitur & iudicatur Trinum contra Patres, & Theologos omnes. Si non ita iudicatur: ergo praescindit in eadem entitate Dei Trini, praedicatum Dei, a praedicto Trini; ex parte obiecti: id enim est praescindere ex parte obiecti, cognoscere aliquo modo rei praedicatum, non cognito alio, in quo eadem contradictio, quam in nos, non praescindentes obiciunt, (si vera contradictio esset) aperte in ipsos regeretur; quod argumentum nullatenus emollitur ex eo, quod per primum iudicium, licet totus Deus cognoscatur, & discernatur ab omni non Deo, possitque reddi à sic iudicante ratio Dei Vnius; non tamen discernitur ab omni non Trino, nec possit ratio reddi ab illo Trinitatis, sicut per secundum. Si enim adeo clare Deus, etiam totus secundum praedicatum Trini cognoscitur, & iudicatur per primum iudicium, sicut cognoscitur, & iudicatur Vnus, dubio procul discernitur ab omni non Trino, possetque ratio reddi à sic iudicante Dei Trini, seu Trinitatis, sicut per illud iudicium ab omni non Deo discernitur, possetque Deitatis ratio reddi eo precise, quod Deus Vnus clare cognoscitur per illud in horum sententia: quamquam ad iudicium discernitum opus est iudicio comparatio, ad quod utriusque extremi cognitio, & iudicium est opus; non est autem opus, ut cognoscatur Deus, Vnus Deus, per media naturalia, Vel Trinus ex reuelatione de aliis entibus, quae non sunt Deus, vel alius, quae non sunt Trina cogitare: ne dum iudicare, ut patet. Imò vero facta comparatione Dei, ut Vnius, cogniti per primum iudicium ad entia, quae non sunt Deus, & omne non Trinum, quoquo modo cognitum, non cognoscere dissimilitudinem, quae repleta in Deo cognito ab omni non Trino, in aduersariis, sententia etiam est, praescindere proculdubio est.

10 Proximo absurdo affinia plura ex ablatione obiectuarum praescissionum inferri possunt: ex quibus nonnulla tandem summam percurram. Primo enim errores omnes, qui circa Dei Substantiam in Ecclesia extiterunt, fuisse impossibiles. Nam Arius, v.g. Confubstantialitatem Verbi negans verbis, cum Dei existentiam, Sapientiam, & plura alia vera praedicata Dei recognosceret, Confubstantialitati eius, quam verbis negabat, interior assentiebatur: cum vnum ab alio praescindere non posset in eadem entitate. Imò vero, cum illa externè etiam fateretur, illam externè etiam ferebatur, cum per voces praescissionis aequè, atque per conceptus repugnet: quare non haereticus damnandus esset, sed stoliditatis, quod contradictoria fateretur. Secundum aequè clare reuelasset Deus Hebraeis verbis illis. *Ego sum, qui sum*, Trinitatem, ac suam Essentiam, & Deitatem; quod est contra Patres, & Theologos: ut videre est apud Bellarmin. lib. 1. de Christo, Valent. controuers. de Trinit. lib. 5. Valq. 1. par. dist. 108. Ruiz d. 63. Tertium. Haec apud Theologos omnes Sancta, dici non possent. *Deus voluntate vult, non intellectu*. Item *Deus in quantum Vnus causat, non in quantum Trinus: ut Omnipotens, non ut Aeternus*, ac fere omnia, quae per reduplicatiam de Deo dicuntur, dici non possent: cum adhibita reduplicacione alteri praedicato diuino falsitatis argui possent. Etenim idem obiectum est, de quo affirmatur, & negatur praedicatum idem iuxta non praescindentes. Neque Intellectio, & Volitio diuina, actus intelligendi, aut amandi è suo conceptu dicuntur: quia Voluntas, Intellectus, Essentia, Personalitates Dei, quae idem ex parte obiecti, etiam obiectiuè, apud non praescindentes sunt, tales è suo conceptu non sunt. Quod ex vna, vel alia formalitate de Deo dicitur, aut inquiritur an Deo conueniat, ridicule, & nugatorie inquireretur. Item & haec quae serio à Theologis examinantur, in quo Essentia Dei consistat: An detur in Deo Intellectus, & Voluntas per modum actus primi? An Omnipotentia consistat in actuali Dei Intellectione, & volitione? An Attributa sint proprietates metaphysicae Dei? Imò an sint Attributa diuina in Deo, & similia in-

numera. Si enim idem ex parte obiecti, etiam obiectiuè, cuncta diuina sunt; plerumque horum, & similia idem sunt, ac querere an Petrus sit Petrus? Plura etiam de subiecto non supponente sunt, vel in terminis implicant, vel in ipsa quaestione propositione habent conceptam solutionem.

CERTAMEN IV.

Mutua Essentiae, & Attributorum inclusionem formalem explosa, esse verè Attributa metaphysica in Deo concluditur, aliisque leuioribus quaestiuiculis fit satis.

1 **E**X dictis contra non praescindentes certam. 3. Satis mutua formalis inclusio Essentiae, & Attributorum reiciebatur. Si enim diuinum quodvis praedicatum caetera formaliter includit. Vnum quidem, atque idem, non plura, & diuersa, ex parte obiecti concipimus, cum de vno, vel omnibus Dei praedicatis, & formalitatibus, siue tanquam de subiectis, siue tanquam de praedicatis cogitamus. Quare argumenta omnia contra non praescindentes ex parte obiecti facta, aequè valide contra hanc mutua inclusionem decernant: quare eis rependunt, & contra eam applicandis abstinere. Similiter abstinere aliis argumentis, quae contra similem mutua inclusionem Essentiae, & Personalitatem dedi citata controuerfi. 8. de Trinit. quaest. 4. praefertim duarum repugnantiarum, quas certam. 1. num. 3. & 4. in simili eorum sententia deprehendi. Alteram, in ipsis terminis, & vocibus, quibus ea sententia proponitur. Alteram, quam nuper expendi, in consequentia manifestae Doctorum, quibus hoc certamine pugno. Cum enim hi ex praescindentes obiectiuè Essentiam ab Attributis, & e contra sint, hanc opinionem negare implicatione, & contradictione manifesta coguntur: cum vnicum solum obiectum, etiam non solum realiter, & physice idem, sed idem & vnicum obiectiuè etiam, & intentionaliter in his omnibus ex mutua eorum in aliis inclusione fateri teneantur, ut modo dicebam: id quod, nec sententiae huius Antesignanum Soarium nostrum latuit, ut notabam certam. 1. num. 5. siquidem 1. de Essentia, & Attributis cap. 13. citato ad Nominalium sententiam planè se recepim. 8. respondens: nihil in re concepta, etiam ex parte obiecti, includi in vno, quod non includatur in alio: solumque ex nostro modo diuerso concipiendi dici per rationem distinguere; quae est aperta non praescindendum sententia.

2. Ex Partibus ea omnia, quae dedimus certam. 3. n. 2. mutuam hanc Essentiae, & Attributorum inclusionem excludunt: Primum, dum synonyma diuina nomina negant, forent autem synonyma ex mutua hac inclusionem, cum nullum non significaret, quod aliud. Secundo: quod diuina nomina attributalia non significant Essentiam siue substantiam Dei. Tertiò quod significant ea, quae sunt circa naturam, siue in natura, atque, ut eius accidentia; Quarto, quod aliud, & aliud significant Dei nomina, & significatorum per illa diuersae definitiones sint; Quintò Basilij irrisorem subeunt: nam Sapientiam, & caetera attributalia nomina significant Substantiam aequè, atque nomen Substantia, defendunt: Sextò, distinctio rationis Essentiae, & Attributorum, quae verè rationis distinctio sit, à Patribus altera, & Theologis, hac mutua inclusionem aboletur, ut constat ex discusso facto n. 5. Septimò Athanas. Basil. Chryf. & alij apud Ruiz citatur, ut aliquod etiam ex communibus praedicatis de Deo affirmant, vel negent, reduplicatiuis vnum supra vnum, vel aliud praedicatum diuinum cadentibus: quae sine mutua praedicatarum diuinorum exclusionem obiectiuè, fieri concipi non possunt; Octauò. Patres plures aiunt, apud eundem Ruiz, & citatos pro nostra sententia Doctores, plura esse diuina in Deo, etiam communia; & tamen ea omnia esse vnum, ut ex Bernardo, & aliis recitabamus d. 2.